

NICOLE BOYLE RØDTNES

# ZOMBIE ZOO



## 5 - ANGREB



Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★  
**Alvida**  
★



*For en måned siden brød zombie-virussen ud. Den dag var jeg med min far på arbejde i zoo. Lige siden har vi været fanget her.*

*Regeringen siger, at vi ikke må forlade zooen. At det er for farligt. Udenfor er der zombier. De vil gøre alt for at æde os. Og hvis du bliver bidt af en zombie, bliver du selv til en zombie.*

## ANGREB



”Angreb!” Et råb vækker mig. Jeg sætter mig med et sæt op i sengen. Hvad sker der? Det er mørkt udenfor. Men mørket er fyldt med skrig.

Far river døren til mit værelse op. Han har nattøj på. Hans hår er uglet, og hans øjne er fyldt med frygt.

”Hvad sker der?” spørger jeg.

Han ser mod døren.

”Vi bliver angrebet,” siger han.

”Men ...” stammer jeg.

”Bliv her,” siger han igen. ”Uanset hvad der sker, så gå ikke udenfor.”

Han tager et bat og går hen mod døren.

”Vent!” siger jeg. ”Du må ikke gå!”

”Lås efter mig,” siger han bare.





Jeg låser døren efter far. Jeg kan høre skrig. Skrig og lyden af kamp.

Jeg går hen til vinduet og kigger ud. På stien er der et langt blodspor. Lidt derfra står en zombie. Den står bøjet over en, der ligger på jorden.

Jeg kan ikke se, hvem det er. Men jeg kan se, at zombien æder ham eller hende. Jeg vakler og ser væk. Mit hjerte hamrer helt vildt. Den eneste tanke, jeg har i hovedet, er, at far er derude. At han måske er den næste, der bliver ædt. Og med det samme ved jeg, at jeg ikke kan blive her. Jeg kan ikke gemme mig, mens han måske bliver slået ihjel.

Under sengen ligger endnu et bat. Far gemte alle vores bat der for længe siden. Han sagde, vi skulle bruge dem, hvis zombierne slap ind i zooen. Dengang troede jeg ikke, det nogen sinde ville ske.

Siden har vi prøvet det en gang før. Men det var kun en enkelt zombie. Denne gang er der flere. Jeg ved ikke hvor mange, men i hvert fald flere end den, jeg så på stien.

Og ligesom sidst er opgaven klar: Vi skal finde ud af, hvordan den er kommet ind. Og sørge for, at der ikke kommer flere ind samme vej.





Jeg går hen til døren. Min hånd ryster, mens jeg låser op.

”Undskyld, far,” siger jeg stille. ”Men jeg kan ikke bare gemme mig.”

